

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce J. J.,
bytem P. 1471/77, P. 6,

proti žalované Česká národní banka,
se sídlem Na příkopě 864/28, 115 03 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 10. 5. 2019, č. j. 2019/050601/CNB/110,

takto:

- I. Rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 10. 5. 2019, č. j. 2019/050601/CNB/110, a rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2019, č. j. 2019/24514/570, **se ruší.**
- II. Žalované **se ukládá**, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci Organizační řád České národní banky platný a účinný ke dni podání žádosti o informace, tj. k 23. 1. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení, pokud jde o žádost žalobce o úplné znění směrnic nebo jiných dokumentů provádějících Organizační řád České národní banky ve znění platném a účinném ke dni podání žádosti o informace, tj. k 23. 1. 2019.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 23. 1. 2019 byla žalované doručena žádost žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ve které požadoval poskytnutí úplného znění aktuálně platného a účinného organizačního řádu žalované a úplných znění aktuálně platných a účinných směrnic nebo jiných dokumentů provádějících tento organizační řád (dále jen „prováděcí předpisy“). Žalovaná na tuto žádost reagovala dne 6. 2. 2019 tak, že žalobce odkázala na své webové stránky (adresa: http://www.cnb.cz/cs/o_cnb/organizacni_struktura/), na kterých je zveřejněno její organizační schéma, rozdělení působnosti jednotlivých útvarů v rámci organizační struktury žalované a aktuální obsazení vedoucích pozic. Proti takovému vyřízení své žádosti žalobce podal dne 22. 2. 2019 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, neboť mu požadované informace byly poskytnuty toliko z části a o zbytku žádosti nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí.
2. Na podanou stížnost žalovaná zareagovala tak, že dne 28. 2. 2019 vydala rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace, č. j. 2019/24514/570 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tento svůj postup odůvodnila výjimkou z povinnosti poskytovat informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, tedy že ta část organizačního řádu, která nebyla poskytnuta a dále prováděcí předpisy jsou informace, které se *vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*. Žalovaná uvedla (bod 5): „Organizační řád, jakožto obecný vnitřní předpis, který se vztahuje na všechny zaměstnance ČNB, reguluje vztahy uvnitř povinného subjektu (vůči zaměstnancům), upravuje vztahy nadřízenosti a podřízenosti uvnitř ČNB a nemá tak vliv, ať přímý či nepřímý, na činnost ČNB navenek, tedy na její činnost vůči osobám, které nejsou zaměstnanci ČNB.“ Dále uvádí, že žalovaná je v souladu s hlavou šestou Ústavy ČR nezávislou institucí, a respekt k její nezávislosti v organizačním smyslu „*vyžaduje, aby byl chráněn i vnitřní předpis, který upravuje vztahy nadřízenosti a podřízenosti uvnitř ČNB, tedy organizační řád*“ (bod 10). Žalovaná vyjádřila obavu, že se znalostí jejích vnitřních pravidel by se třetí osoby mohly „*pokoušet ovlivňovat vnitřní procesy uvnitř ČNB a plnění jejích zákonných úkolů*.“ To by podle žalované mohlo ohrozit stabilitu finančního systému, a je tudíž naplněn i důvod pro odeprání informace podle § 11 odst. 2 písm. d) informačního zákona.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 13. 3. 2019 rozklad, který bankovní rada žalované (dále jen „bankovní rada“) rozhodnutím ze dne 10. 5. 2019, č. j. 2019/050601/CNB/110 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla. V odůvodnění

bankovní rada uvedla nad rámec prvostupňového rozhodnutí zejména následující: „organizační řád upravuje organizační uspořádání, vnitřní řídicí a kontrolní systém, koordinační a poradní orgány, kompetence bankovní rady a vedoucích zaměstnanců, pravidla spolupráce organizačních útvarů a základní oblasti působnosti organizačních útvarů. Vnitřní předpis, který navazuje na organizační řád, obsahuje podrobné vymezení působnosti jednotlivých organizačních útvarů. Tato působnost je rozvedena v dílčích a detailních ohledech v desítkách dalších vnitřních předpisů povinného subjektu. Z výčtu oblastí, které organizační řád a prováděcí předpisy navazující na organizační řád upravují, je zřejmé, že pouze organizační uspořádání a působnost organizačních útvarů směřující navenek mohou zasahovat přímo do práv a povinností třetích osob stojících mimo organizační strukturu ČNB. Tyto informace však již byly zveřejněny.“ (bod 15). A dále, že „pokud by byla zveřejňována vnitřní pravidla, která [informační zákon] umožňuje neposkytnout, nelze vyloučit, že by se třetí osoby mohly snažit ovlivňovat některé procesy uvnitř ČNB a plnění některých jejích zákonných úkolů, které i podle právních předpisů musí být předmětem ryze vnitřního odborného úsudku centrální banky a mnohdy též utajení (např. ochrana před únikem vnitřní informace s dopadem na ceny aktiv na finančním trhu či ochrana výroby nebo manipulace s hotovostí). Bankovní rada zdůrazňuje, že ohrožení nezávislosti ČNB jako jeden z důvodů neposkytnutí informací je pro posuzovaný případ klíčové...“ (bod 22). Dále bankovní rada dala za pravdu žalobci, že nebyl naplněn důvod pro odmítnutí poskytnutí informací podle § 11 odst. 2 písm. d) informačního zákona spočívající v ochraně informací týkajících se stability finančního systému.

4. Žalobce se s tímto rozhodnutím neztotožnil a dne 18. 6. 2019 ho u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) napadl žalobou podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že jeho žádost o informace byla nesprávně odmítnuta z důvodu podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, a to z důvodu, že organizační řád žalované není výlučně vnitřním pokynem. Uvedená výjimka se vztahuje toliko na takové informace (dokumenty), které nemají žádné účinky navenek. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek městského soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 10 Ca 196/2004-41, ze kterého cituje: „*Předpis, který vymezuje působnost jednotlivých složek a pracovníků správního orgánu ve správním řízení, nelze považovat za výlučně vnitřní pokyn nebo personální předpis povinného subjektu dle § 11 odst. 1 písm. a) [informačního zákona]. Výkon veřejné správy je vždy činností orgánů veřejné moci navenek, ve vztahu k veřejnosti, k níž patří zejména rozhodování o právech a povinnostech osob. Je tudíž třeba, aby tato činnost byla prováděna transparentním způsobem a pod přiměřenou kontrolou veřejnosti.*“ Rovněž se odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011-38.
6. Zadruhé žalobce zpochybňuje tvrzení bankovní rady, že poskytnutím požadovaných informací by mohla být ohrožena nezávislost žalované, která je garantována dokonce na ústavní úrovni. Žalobce nikdy nezpochybňoval, že žalovaná je v rámci veřejné správy nezávislou institucí; uvedenou argumentaci ale považuje za účelovou, neboť bankovní rada nespecifikovala, jak by poskytnutím požadovaných informací mohla být ohrožena její nezávislost. Zejména ale uvádí, že požadované informace, resp. jejich poskytnutí, vůbec nejsou způsobilé ohrozit nezávislost žalované. Žalobce se v této souvislosti odkazuje na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výstupy Evropského měnového institutu z roku 1997 (bez přesné specifikace), podle kterých lze rozlišovat 4 druhy nezávislosti centrálních bank, nezávislost institucionální, personální, funkční a finančně-rozpočtové. Stručně potom rozvádí, proč požadované informace nejsou způsobily ohrozit ani jeden z uvedených druhů nezávislosti.

7. Žalobce také pro ilustraci, jak žalovaná přistupuje k žádostem o informace, cituje údajná slova zaměstnance žalované, JUDr. R. K. (ten měl současně vyřizovat žalobcovu žádost), tak jak byly zachyceny v článku „*Taková normální výuka likvidátorů bank a záložen*“ zveřejněným dne 18. 4. 2019 na zpravodajském serveru <https://www.motejlefskocdopole.com/>. Tento zaměstnanec měl pronést následující: „*Stošestka, jo? Jako kdyby se někdo ptal zvenku? My nikdy nic nechceme říkat, my bysme se z toho nějak vyhlali. Prostě z principu nic neříkáme. Tu stošestku se snažíme ohýbat, jak to jde. Nemůžu vám jasně odpovědět, ale určitě bysme si to nějak vymysleli, abychom nemuseli nic říkat.*“
8. Zatřetí žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v té části, ve které se týká požadovaných prováděcích předpisů.
9. Žalovaná na podanou žalobu reagovala vyjádřením ze dne 1. 8. 2019. V tomto vyjádření nad rámec argumentace obsažené v prvostupňové a napadeném rozhodnutí uvedla, že nesouhlasí s tím, že rozhodnutí bankovní rady v části týkající se prováděcích předpisů je nepřezkoumatelné. Důvody zamítnutí rozkladu týkající se organizačního řádu jsou vztaženy i k prováděcím předpisům.
10. Dále žalovaná uvádí, že údajná prohlášení jednoho z jejích zaměstnanců (viz bod 7 shora) nejsou součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí a jsou proto pro posouzení věci irelevantní. Nicméně žalované se na podkladě této žalobní námitky potvrdily pochybnosti o zneužití práva žalobcem, resp. osobami z okruhu WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci (dále jen „WPB Capital“). S tímto subjektem žalovaná vede řadu soudních sporů, v nichž WPB Capital využívala informace získané prostřednictvím žádostí o informace. Žalovaná v této souvislosti odkazuje na žádosti o informace podávané p. P. P., který WPB Capital zastupoval na základě plné moci a pí M. Č., která byla dne 12. 9. 2018 jmenována členkou představenstva WPB Capital; rovněž z textu žádosti žalobce lze dovodit, že je s WPB Capital propojen. Žalovaná poukazuje na vícero žádosti o informace, které u ní uvedené osoby v průběhu předchozích let podávaly. Podle žalované je tak zřejmé, že žalobce uvedené informace požaduje proto, aby mohly být později uplatněny v soudním sporu s žalovanou, což není v souladu s informačním zákonem, resp. v rozporu se zásadou férového soudního řízení. Ze strany žalobce se tak jedná o zneužití práva na informace.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze (dále také jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených žalobních námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování bankovní rady. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil; žalovaná nejprve takový postup odmítla, na opakovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dotaz soudu zasláný v souvislosti s omezujícími opatřeními přijatými v důsledku epidemiologické krize, ale s tímto postupem vyjádřila souhlas.

12. Žaloba je důvodná.
13. Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, *[p]ovinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*
14. Městský soud se odděleně zabýval přezkumem napadeného rozhodnutí v částí týkající se poskytnutí organizačního řádu a v části týkající se poskytnutí prováděcích předpisů.
15. V případě organizačního řádu se městský soud zabýval nejprve otázkou, zda tento dokument, resp. jeho jednotlivé části, jsou informacemi vztahujícími se *výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.* Některé jeho části přitom žalovaná žalobci poskytla, a to odkazem na své webové stránky. Za tímto účelem si městský soud znění organizačního řádu vyžádal a s jeho obsahem se seznámil (Organizační řád České národní banky schválený bankovní radou dne 6. 12. 2017 – úplné znění po změně č. 3).
16. Organizační řád upravuje na velmi obecné bázi v první části organizační uspořádání žalované a rozhodování o něm; dále v části druhé vnitřní řídicí a kontrolní systém, zejména způsob ustanovení vedoucích zaměstnanců, a to od členů bankovní rady až po vedoucí referátů (čl. 5), zásady řízení (čl. 6), formy řízení (čl. 7), nástroje řízení (čl. 8), řešení sporů (čl. 9), předávání funkcí a činností (čl. 10), vnitřní kontrolní systém (čl. 11), vnitřní kontrolu (čl. 12), řízení operačních rizik (čl. 13), compliance (čl. 14), interní audit (čl. 15), pověření pro ochranu osobních údajů (čl. 15a); dále v části třetí koordinační a poradní orgány žalované, tedy výbory (čl. 16), komise (čl. 17), projekční týmy (čl. 18) a porady (čl. 19); dále v části čtvrté kompetence bankovní rady a vedoucích zaměstnanců žalované; dále v části páté pravidla spolupráce organizačních útvarů ČNB; a konečně v části šesté základní oblasti působnosti organizačních útvarů žalované. Právě informace ze šesté části byly žalobci v zásadě poskytnuty odkazem na webové stránky. Jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí, tak „[n]a webových stránkách je tedy zveřejněna organizační struktura ČNB, a to nejen grafickým znázorněním, ale i komplexním výtabem příslušné části Organizačního řádu ČNB u jednotlivých organizačních útvarů“ (bod 6).
17. Městský soud se – jak případně upozorňuje žalobce – v minulosti zabýval otázkou, co lze považovat za vnitřní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. V rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011-38, konstatoval následující (zvýraznění doplnil městský soud): „[O] vnitřní pokyn se ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím jedná jen tehdy, upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad. Až potud se žalobce se žalovaným v zásadě shodují. Správní orgány však přehlízejí, že tímto „dopadem do práv třetích osob“ je právě i shromažďování osobních údajů. Upravují-li pokyny uvedené ve výroku II tohoto rozsudku mimo jiné i otázku, kdy má být zpracování osobních údajů ukončeno a kdy mají být z policejních databází odstraněny, je to právě takovým projevem těchto pokynů navenek, což vyřazuje tyto pokyny z okruhu vnitřních předpisů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.
18. Současně městský soud vzal do úvahy právní názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 10 Ca 196/2004-41, ve kterém uvedl: „Předpis, který vymezuje působnost jednotlivých složek a pracovníků správního orgánu ve správním řízení, nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

považovat za výlučně vnitřní pokyn nebo personální předpis povinného subjektu dle § 11 odst. 1 písm. a) [informačního zákona]. Výkon veřejné správy je vždy činností orgánů veřejné moci navenek, ve vztahu k veřejnosti, k níž patří zejména rozhodování o právech a povinnostech osob. Je tudíž třeba, aby tato činnost byla prováděna transparentním způsobem a pod přiměřenou kontrolou veřejnosti. Nutno zdůraznit, že právní názor vyslovený v tomto rozsudku se týkal organizačního předpisu, který stanovoval, které složky správního orgánu (resp. pracovníci) jsou oprávněny činit úkony v rámci správního řízení (tedy směrem vně správního orgánu).

19. Městský soud je v nyní posuzované věci toho názoru, že organizační řád žalované má smíšenou povahu, některé jeho části nemají charakter čistě interních informací, některé mají. Čistě interní charakter nemá zejména část šestá, ve které je vymezena působnost jednotlivých sekcí, a do určité míry část čtvrtá, ve které jsou vymezeny kompetence bankovní rady a vedoucích zaměstnanců žalované. Tyto části totiž vypovídají o tom, jakou kdo má působnost, resp. pravomoc, ve vztahu k činnostem, které se projevují vně žalované (které směřují vůči veřejnosti). U ostatních částí má městský soud za to, že je skutečně lze považovat za čistě interní informace, protože upravují vnitřní organizační postupy (a kompetence ve vztahu k vnitřním záležitostem žalované), které se bezprostředně nedotýkají výstupů činnosti žalované směrem k veřejnosti.
20. Městský soud nicméně nepovažuje za nutné a účelné pečlivě, článek za článkem, posuzovat, které ustanovení organizačního řádu představuje toliko interní informaci a které nikoliv. Jako zásadní se totiž jeví ta skutečnost, že ani v případě, že by určitou část organizačního řádu bylo skutečně možné považovat za čistě interní informaci, nebylo by možné automaticky dospět k závěru, že takovou informaci žalovaná není povinna žalobci poskytnout.
21. Nutno je totiž mít na zřeteli, že důvod pro odmítnutí žádosti o informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je toliko důvodem fakultativním, a proto musí povinný subjekt zvážit, jestli je odepření požadovaných informací v daném případě skutečně nezbytné, resp. zda je tu dostatečně významný legitimní důvod pro jejich neposkytnutí, který převáží nad samotným právem na informace (test proporcionality). Na takovém závěru se dlouhodobě shoduje judikatura správních soudů (upozornit lze např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013-58, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 - 73, ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 As 108/2014-54, nebo rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2014, č. j. 8 A 167/2010-92 nebo ze dne 6. 4. 2020, č. j. 8 A 106/2019-41). Závěry této judikatury případně shrnul městský soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2019, č. j. 11 A 263/2018-35, ve kterém uvádí (bod 30): „[P]odřazení určité informace pod pojem *vnitřní akt*, musí však být – má-li být informace odepřena – naplněna rovněž podmínka *druhá vyplývající z dikce ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., podle níž povinný subjekt 'může omezit poskytnutí informace'.* To znamená, že povinné subjekty musí dále posoudit, zda je odepření požadované informace nezbytné. Tedy, zda takový postup sleduje dostatečně legitimní důvod. Svůj závěr je povinný subjekt povinen náležitě odůvodnit. Jinými slovy, ještě samotná skutečnost, že požadovaná informace je *vnitřním pokynem* či *personálním předpisem* k odepření poskytnutí takové informace nepostačuje, jelikož důvod odepření uvedený v citovaném ustanovení je formulován jako důvod fakultativní.“
22. Žalovaná si evidentně byla této judikatury vědoma, neboť svůj postup podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona podpořila tvrzením, že poskytnutím požadovaných informací (zbývajících částí organizačního řádu) by mohla být ohrožena její nezávislost,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

resp. že by se třetí osoby na základě těchto informací mohly snažit ovlivňovat některé vnitřní procesy žalované (což by mohlo mít eventuálně dopad např. na ceny aktiv na finančním trhu) – viz shrnutí v bodě 3 shora.

23. Městský soud s takovýmto tvrzením zásadně nesouhlasí. Organizační řád žalované ani v částech, které lze považovat za čistě interní, neobsahuje takové informace, které by byly způsobilé jakkoliv ohrozit nezávislý výkon její činnosti. Organizační řád je dokument značně obecné povahy, který na velmi povšechné úrovni nastavuje základní kompetenční a odpovědnostní pravidla u vedoucích zaměstnanců, resp. představitelů žalované (bankovní rada); vymezuje nejhrubší mantinely systému řízení a kontroly; velmi obecně vymezuje, jaké poradní orgány mohou být v rámci žalované zřizovány či jakým způsobem je koordinována činnost jejích jednotlivých útvarů; nadto z nemalé části pouze definuje pojmy. Městský soud je tudíž přesvědčen, že poskytnutím celého znění organizačního řádu nemůže být nezávislost ani řádný výkon činnosti žalované ohrožen; současně zde nevidí žádný jiný legitimní důvod, pro který by mohlo být poskytnutí organizačního řádu (či jeho jednotlivých částí) odepřeno.
24. Nadto městský soud podotýká, že i přesto, že lze část organizačního řádu považovat za čistě interní informace, lze spatřovat na jeho zveřejnění (resp. poskytnutí žalobci a následném zveřejnění v souladu s § 5 odst. 3 informačního zákona) jistý veřejný zájem. Sama žalovaná se odvolává na skutečnost, že je v souladu s hlavou šestou Ústavy ČR nezávislou institucí. Touto nezávislostí se ovšem míní nezávislost na ostatních složkách státní moci (a to zejména moci výkonné). Tato nezávislost ale rozhodně nemůže být pojmána v tom smyslu, že by činnost žalované stála mimo veřejnou kontrolu. Naopak, vzhledem k tomu, že je demokratická legitimita a odvozenost od politické moci u žalované z určitých důvodů oslabena či minimalizována (a je tak snížena možnost efektivní kontroly její činnosti politickou sférou), tak tím spíše je dán veřejný zájem na tom, aby fungování žalované bylo transparentní (a to včetně transparentnosti základních vnitřních řídicích a kontrolních mechanismů). To zejména v kontextu toho, že žalovaná disponuje poměrně širokou paletou významných kompetencí, kterými ovlivňuje život společnosti, a rovněž má širokou působnost, v rámci které rozhoduje o právech a povinnostech konkrétních subjektů.
25. Městský soud rovněž musí odmítnout tezi žalované, že žádost žalobce o poskytnutí jejího organizačního řádu představuje zneužití práva. Argumentace žalované směřující zejména k tomu, že požadované informace mají být použity proti ní samotné v soudních řízeních, které s ní vede WPB Capital (viz bod 10 shora), je nepřipadná. Městský soud neshledává nic závadného na tom, pokud určitá osoba v soudním řízení argumentuje informacemi, které od strany, s níž vede soudní při, získala prostřednictvím informačního zákona. Informační zákon je totiž legitimní prostředek sloužící k získání informací o činnosti orgánů veřejné moci, resp. veřejných institucí; ty nemají žádné specifické právo utajovat informace, které by pro ně mohly být potenciálně „nevýhodné“ v soudních přích, které vedou (to zejména pokud se jedná o soudní pře týkající se jejich veřejnoprávní činnosti). V tomto ohledu dostatečnou ochranu veřejného zájmu představují výluky z práva na informace konkretizované v informačním zákoně a dalších právních předpisech.
26. S ohledem k tomu, že se městský soud neztotožnil s důvody, pro které žalovaná odmítla žalobci poskytnout celý svůj organizační řád, a rovněž neshledal, že by zde byl jiný důvod jeho poskytnutí žalobci odepřít, postupoval v souladu s § 16 odst. 5 informačního zákona.

27. Ve vztahu k prováděcím předpisům městský soud obdobně postupovat nemohl. Městský soud považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí v té části, ve které se týkají prováděcích předpisů, za nepřezkoumatelné.
28. Městský soud v této souvislosti nejprve přezkoumal prvostupňové rozhodnutí. To se argumentačně vztahuje téměř výlučně (s výjimkou letmé zmínky v bodě 5) k organizačnímu řádu, nikoliv ale k prováděcím předpisům. Následně se zabýval tím, jestli tento zjevný nedostatek prvostupňového rozhodnutí nebyl zhojen v napadeném rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv. Bankovní rada se v napadeném rozhodnutí sice na vícero místech formálně na prováděcí předpisy argumentačně odkazuje, to ale jen na velmi povšechné a nekonkrétní bázi, a to aniž by argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí významněji prohloubila či doplnila. Bankovní rada pak v bodě 15 svého rozhodnutí uvádí: *„Vnitřní předpis, který navazuje na organizační řád, obsahuje podrobné vymezení působnosti jednotlivých organizačních útvarů. Tato působnost je rozvedena v dílčích a detailních ohledech v desítkách dalších vnitřních předpisů povinného subjektu.“*
29. Bankovní rada tedy ani nevymezila, o které předpisy se v daném případě jedná (neprovedla katalogizaci prováděcích předpisů), nevymezila konkrétně obsah těchto předpisů, a neposoudila tedy ani konkrétně ve vztahu k jednotlivým prováděcím předpisům (resp. jejich částem), zda je lze žalobci poskytnout, nebo je dán některý z důvodů pro odmítnutí žádosti. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňové, je tudíž v části týkající se prováděcích předpisů nepřezkoumatelné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Vzhledem k tomu, že městský soud shledal žalobu důvodnou, rozhodl v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit napadené rozhodnutí. S ohledem na to, že se obdobnými pochybeními bylo zatíženo již prvostupňové rozhodnutí, přistoupil městský soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. rovněž ke zrušení tohoto rozhodnutí.
31. Městský soud dále podle § 16 odst. 5 informačního zákona nařídil žalované poskytnout žalobci Organizační řád České národní banky platný a účinný ke dni podání žádosti o informace, tj. k 23. 1. 2019, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, neboť neshledal, že by v jeho případě byl dán důvod pro odmítnutí žádosti o informace.
32. Současně městský soud rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit věc žalované k dalšímu řízení, pokud jde o tu část žádosti o informace, ve které žalobce požadoval úplné znění směrnic nebo jiných dokumentů provádějících Organizační řád České národní banky platný a účinný ke dni podání žádosti o informace tj. k 23. 1. 2019, neboť v této části bylo napadené i prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. V dalším řízení bude na žalované - vázané v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku – zejména aby určila, které její směrnice či jiné dokumenty provádějí Organizační řád České národní banky (řádná katalogizace požadovaných informací) a následně je žalobci buď poskytla, nebo vždy ve vztahu ke konkrétním dokumentům (resp. jejich částem), jejichž obsah vymezí, v novém rozhodnutí podrobněji vysvětlila, proč tak učinit nemůže.
33. Při tomto „dvojím způsobu“ rozhodnutí ve věci (soud z části žalované nařídil poskytnout požadované informace, z části jí věc vrátil k dalšímu řízení) městský soud přihlédl k

ustálené judikatuře, která vydání informačního příkazu pouze ohledně části požadovaných informací umožňuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2011, čj. 1 As 95/2010 - 240, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 A 70/2010 - 52, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2013, čj. 62 A 55/2012 - 60).

34. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Žalobce nebyl právně zastoupen, náleží mu tudíž náhrada nákladů toliko za soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. dubna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.